

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **S. S. U. S.**, nar. X,
státní příslušností Republika Uzbekistán,

zastoupeného JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou,
sídlem Karlovo nám. 18, Praha 2,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**,
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2025, č. j. OAM-17152-37/PP-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87b tohoto zákona, bylo shledáno, že zde je

důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Zároveň byla podle § 87f odst. 4 téhož zákona žalobci stanovena lhůta k vycestování z území ČR v délce 35 dnů od právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce namítl nedostatečné zjištění skutkového stavu věci dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, (dále jen „správní řád“), nereflektování všech okolností případu (§ 2 odst. 4 správního řádu), v souvislosti s § 50 odst. 2 a odst. 3 správního řádu, správní orgán nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Porušen byl dle žalobce také § 52 správního řádu, správní orgán neprovedl důkazy potřebné ke zjištění stavu věci.
3. Žalobce uvedl, že byl žadatelem o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, konkrétně je manželem státní občanky České republiky. Žalovaný shledal, že žalobce by mohl při svém pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Toto opřel o skutečnost absence žalobcovy trestní záchovalosti. Peněžitý trest byl již uhrazen. Žalobce vede dlouhodobě na území České republiky soukromý život. Má zde manželku a v současné době se pokoušejí o potomka. Manželka je profesí průvodkyně. Žalobce namítl nepřezkoumatelnost a nezákonnost rozhodnutí z důvodu nedostatečně zjištěného stavu věci. Poukázal na to, že způsob použití opatření z důvodu veřejného pořádku upravuje směrnice 2004/38/ES obecně, zejména v čl. 27. Z odst. 2 tohoto ustanovení vyplývá, že taková opatření musí být provedena v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotčené osoby, které musí představovat „skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti“. Směrnice upřesňuje, že předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření ještě neodůvodňuje. Dle žalobce napadené rozhodnutí nedostatečně reflektuje závěry Soudního dvora. Konkrétně lze odkázat na rozsudek velkého senátu ze dne 2. 5. 2018 ve spojených věcech C-331/16 a C-366/16, K. a H. F., bodu 52 a tam uvedené judikatury. Žalovaný závažné narušování veřejného pořádku žalobcem dovodil z tvrzeného opakovaného porušování zákonů ČR (opakované porušování dopravních předpisů ve smyslu zákona o provozu na pozemních komunikacích, odsouzení žalobce za trestné činy). Žalovaný dospěl k závěru, že na základě vztahu žalobce s manželkou nebude neudělení pobytového oprávnění nepřiměřeným zásahem do rodinného života, ze strany manželky bylo uvedeno, že pokud nebude žalobci pobyt na území České republiky, je ochotna s ním žít v jiné evropské zemi. V případě manželky vycházel žalovaný z charakteru její výdělečné činnosti, kdy pracuje jako průvodkyně, často cestuje mimo území České republiky a není na žalobci finančně závislá. Každý z manželů má svůj bankovní účet. Podle žalovaného se nejedná o rodinné soužití, kde by existovala závislost ze strany materiálního zabezpečení. Žalovaný následně z okolnosti uvedení žalobcova předchozího manželství v domovské zemi, kde má čtyři děti, se kterými je v pravidelném kontaktu a jeho majetkových poměrů, vlastnictví nemovitostí v Uzbekistánu, dovodil, že neexistuje žádná překážka, která by bránila v jeho návratu. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2024, č. j. 10 Azs 292/2023. Byť se v uvedeném případě nejednalo o rodinného příslušníka občana EU, lze závěry tohoto rozsudku dle žalobce vztáhnout na jeho případ. Žalobce namítá, že žalovaný jeho chování hodnotil pouze z pohledu porušení právních norem České republiky, ale z pohledu dopadu do rodinného a soukromého života se omezil pouze na kusé skutečnosti uvedené do protokolu o výsledku, kdy se zaměřil na druh výdělečné činnosti manželky a její časté cestování. Žalobce dále poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2011, č.j. 3 As 4/2010 – 151. Soudní dvůr EU dle žalobce shledal, že zatímco zásada volného pohybu osob by měla být

vykládána extenzivně, u výhrady veřejného pořádku je naopak nutné použít výklad restriktivní. Omezující opatření odůvodněná veřejným pořádkem mohou státu uložit cizinci jen tehdy, když posoudí individuálně konkrétní případ a shledají, že osobní chování cizince aktuálně představuje skutečnou a dostatečně závažnou hrozbu pro veřejný pořádek. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, pokud soud své rozhodnutí opírá o skutečnosti v rozhodnutí nezjišťované a nezjištěné, je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (srov. např. rozsudky ze dne 21. 4. 2005, č. j. 1 Afs 149/2004 - 44, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 1 Ads 12/2003 - 42, či ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS). Žalobce shledává nepřezkoumatelnost rozhodnutí v nedostatečném posouzení skutečného dopadu rozhodnutí do rodinného života, které bylo převážně postaveno na žalobcově trestní nezachovalosti. Nebylo dostatečně hodnoceno konkrétní jednání žalobce, za které byl odsouzen, hodnocení žalovaného nevystihuje individuální okolnosti věci, nebylo dostatečně posouzeno, zda se nejednalo o exces, jaká situace jednání žalobce předcházela, nebyly zkoumány podrobnější související okolnosti. Žalovaný nevzal v úvahu, že se jednalo o vyústění situace, které předcházelo nejspíše podvodné jednání na straně poškozené. Žalovaný se naopak zaměřil pouze na žalobcovy dopravní přestupky, které vesměs pramenily z překročení povolení rychlosti a měly za následek odejmutí řidičského oprávnění. Je podstatné zabývat se ohrožením veřejného pořádku do budoucna. Dle žalobce žalovaný podrobně popsal páchané dopravní přestupky, okolnosti odsouzení ale zkoumal nedostatečně. Pobytová oprávnění občanů členských států, kteří nevyužili své právo volného pohybu, a jejich rodinných příslušníků nespádají do působnosti směrnice 2004/38/ES. Úprava těchto otázek zůstává v pravomoci členských států. Proto i stanovení pobytových oprávnění na území ČR pro státní občany ČR a jejich rodinné příslušníky přísluší českému zákonodárci. Ten pravomoc využil tak, že již zavedený režim rodinných příslušníků občanů EU, jež plyne ze směrnice 2004/38/ES a který je transponován citovanými ustanoveními zákona (zejména § 15a odst. 1 a 2 a § 87b), rozšířil i na cizince, kteří jsou rodinnými příslušníky občanů ČR. Tento závěr jasně plyne z § 15a, který výslovně stanoví, že ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky. Tím z vůle českého zákonodárce došlo nad rámec požadavků vyplývajících z unijního práva ke zrovnoprávnění rodinných příslušníků občanů ČR s rodinnými příslušníky občanů EU (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151). Cíl čl. 3 odst. 2 směrnice 2004/38/ES, který česká právní úprava transponuje a přebírá v § 15a je zachování jednoty rodiny v širším slova smyslu (bod 6 odůvodnění směrnice). Osoby ve smyslu tohoto ustanovení jsou totiž k občanovi EU vázány úzkými a stabilními rodinnými vztahy z důvodu specifických faktických okolností, jako je ekonomická závislost, skutečnost, že jsou členy domácnosti nebo vážné zdravotní důvody, což odůvodňuje jejich zvýhodnění při získávání pobytových oprávnění na území členského státu. Tento cíl právní úpravy je výslovně vyjádřen v bodě 6 směrnice 2004/38/ES a opakovaně jej zdůrazňuje i judikatura Soudního dvora (např. rozsudek velkého senátu ve věci Rahman a další, rozsudek velkého senátu ze dne 26. 3. 2019, SM, C-129/18, nebo rozsudek ze dne 15. 9. 2022, SRS, C22/21). Žalobce je přesvědčen, že rozhodnutí žalovaného je v tomto posouzení nedostatečné, pouhá skutečnost častého cestování jeho manželky mimo ČR z důvodu zaměstnání a z toho plynoucí jistá finanční nezávislost v projednávané věci neobstojí.

4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že mu je z úřední činnosti známo, že žalobce je manželem státní občanky České republiky. Z provedených výsledků vyplynulo, že žalobce má na území ČR bratra, u něhož přespává v době nepřítomnosti manželky, dále bylo

zjištěno, že žalobce je otcem čtyř nezletilých dětí, které žijí v Uzbekistánu, stejně jako jeho rodiče a bývalá manželka. Trestním příkazem X byl žalobce shledán vinným trestným činem poškození cizí věci a odsouzen k peněžitému trestu ve výši 6 000 Kč, zaplacen 30. 1. 2025. Dne 30. 5. 2024 pak byl trestním příkazem X shledán vinným trestným činem omezování osobní svobody a odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců s podmíněným odkladem na 12 měsíců. Žalobce byl též opakovaně trestán za dopravní přestupky, přičemž dne 30. 3. 2025 pozbyl řidičské oprávnění. Žalovaný uvedl, že ve výpise z Rejstříku trestů je ke dni vyjádření žalovaného veden již jen jeden záznam, avšak žalobce byl v minulosti odsouzen pro dva trestné činy, a to poměrně nedávno, v roce 2024. V době vydání napadeného rozhodnutí figuroval ve výpise také jeden záznam, v případě prvního odsouzení došlo k jeho zahrazení zaplacením uloženého peněžitého trestu. Páchaná trestná činnost, jakož i opakované dopravní přestupky, svědčí o tom, jak se žalobce staví k zákonům ČR, ukazují na jeho sklon k protiprávnímu chování. Žalovaný dodal, že správní orgány v rámci posouzení závažného narušení veřejného pořádku mohou přihlížet i k zahrazeným odsouzením (rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34). Žalovaný je přesvědčen o tom, že posouzení aktuálnosti a závažnosti hrozby narušení veřejného pořádku bylo provedeno adekvátně. V relativně nedávné minulosti byl žalobce dvakrát odsouzen za spáchání trestných činů poškození cizí věci a omezování osobní svobody. Pokud se přidají dopravní přestupky, jejichž páchaní vyvrcholilo odebráním řidičského průkazu, je zřejmé, že žalobce nemá zájem chovat se v souladu se zákony ČR, a to ani v době, kdy mu běží zkušební doba podmíněného trestu odnětí svobody. Žalovaný také upozornil na tvrzení žalobce, ze kterého vyplynulo, že vykonával zaměstnání taxikáře v době, kdy již nebyl držitelem řidičského oprávnění. Dle názoru žalovaného neuplynula dosud od odsouzení dostatečně dlouhá doba k tomu, aby bylo možné se domnívat, že žalobce se již napravil a do budoucna nehrozí, že se k páchaní trestné činnosti nevrátí a bude respektovat zákony. Trestné činy, jichž se dopustil, byly oba úmyslné. Šlo-li o reakci na chování poškozené, takové chování Česká republika netoleruje. Současně si žalobce měl být vědom toho, že protiprávní jednání mu může komplikovat cestu k zisku pobytového oprávnění. Žalobce byl v době spáchání trestných činů svéprávný a přičetný, úmyslné trestné činy páchal sám, má tendenci své protiprávní chování opakovat, neexistují záruky, že v něm nebude pokračovat. Žalovaný trvá na svém názoru, že žalobce i nadále představuje nebezpečí pro veřejný pořádek s ohledem na předchozí trestnou činnost.

5. Dále žalovaný soudu sdělil, že v rámci správního řízení žalobce neuváděl žádné konkrétní negativní dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života, což neučinil ani v žalobě. Žalobce na území pobývá poměrně krátce, přicestoval v polovině roku 2022, od té doby ovšem nezískal žádné pobytové oprávnění. Dvakrát podal žádost o mezinárodní ochranu, čímž si zajistil možnost pobývat na území po dobu řízení o nich. V rámci provedeného výsledku dokonce uvedl, že v případě neúspěchu předmětné žádosti o přechodný pobyt by svou pobytovou situaci řešil další žádostí o mezinárodní ochranu. Nicméně s ohledem na skutečnost, že žalobce je manželem české státní občanky, je nutno počítat s tím, že případný nucený odjezd žalobce z území ČR by měl dopad do jeho rodinného života. Manželství žalobce bylo uzavřeno teprve před necelým rokem, jejich vztah trvá jen o málo déle, prvotním impulsem uzavření manželství byl vstup do intimního vztahu. Kromě toho žalobce se svou manželkou nekomunikují jedním jazykem, otázkou je i doba společně stráveného času, když povolání manželky vyžaduje neustálé cestování a pobyt mimo ČR. Není ani zřejmé, z čeho aktuálně žalobce na území hradí náklady na živobytí, když nemůže vykonávat své povolání. Naopak v zemi původu má poměrně značný majetek, jak uvedl při

výslechu, a je tam tedy finančně zabezpečen. Žalobce na území ČR uzavřel manželství v době, kdy neměl na území ČR pobytové oprávnění a nemohl mít jistotu, že zde bude moci se svou manželkou pobývat. Stejně tak ona musela dopředu počítat s variantou, že žalobce bude muset odcestovat zpět do země původu. Žalobce na území ČR dvakrát žádal o mezinárodní ochranu (v roce 2022 a 2024), avšak nezískal ji. Navazovat partnerský vztah v době, kdy žalobce po prvním neúspěchu již podruhé žádal o mezinárodní ochranu, může evokovat účelovost takového vztahu. Je zjevné, že hlavním cílem žalobce je setrvat v ČR a nevracet se do Uzbekistánu, když toto uváděl i v rámci výslechu, naopak se nevyjádřil k tomu, zda a jaký dopad by jeho nucený odjezd měl do jeho rodinného života. Žalobce k dopadům do soukromého a rodinného života v průběhu správního řízení nic nesdělil, je přitom na něm, aby tyto skutečnosti tvrdil a prokazoval on sám. Žalobce neprokázal, že by svůj soukromý a rodinný život nemohl realizovat v jiném státě, čemuž by se ostatně manželka nebránila, jak uvedla při výslechu. Zamítnutí žádosti neznamená absolutní zabránění pokračování a rozvíjení vztahu mezi žalobcem a jeho manželkou, pouze nebude umožněno pokračovat v něm po nějakou dobu na území ČR. Žalovaný poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 294/2022-53 ze dne 1. 3. 2023. Žalovaný má za to, že napadené rozhodnutí řádně zdůvodnil, posoudil veškeré zákonné skutečnosti.

6. Ze správního spisu soud zjistil tyto skutečnosti.
7. Dne 14.11. 2024 byla žalovanému doručena žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu. Žalobce předložil oddací list o sňatku s občankou ČR ze dne 31. 8. 2024. Ve správním spise je dále obsažen opis z evidence rejstříku trestů ze dne 20. 12. 2024, trestní příkaz X, trestní příkaz X.
8. Dne 29. 1. 2025 byla provedena pobytová kontrola na adrese pobytu žalobce a jeho manželky, kde se oba nacházeli. Byl proveden výslech žalobce i jeho manželky.
9. Správní orgán si dále vyžádal vyjádření Územní správy sociálního zabezpečení pro hl. m. Prahu a Středočeský kraj, která mu dne 26. 5. 2025 sdělila, že žalobce neprochází jejími evidencemi.
10. Byl založen výpis z evidenční karty řidiče, ze kterého plyne, že žalobce měl od 30. 3. 2025 do 30. 3. 2026 uložen zákaz řízení. Ve výpise byly dokumentovány 4 přestupkové záznamy.
11. Dále jsou ve spise protokoly z řízení o žádostech žalobce o udělení mezinárodní ochrany a výstupy z lustrací k těmto řízením, ze kterých plyne, že obě řízení byla zastavena.
12. Napadeným rozhodnutím byla podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87b tohoto zákona, bylo shledáno, že zde je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Zároveň byla podle § 87e odst. 4 téhož zákona žalobci stanovena lhůta k vycestování z území ČR v délce 35 dnů od právní moci rozhodnutí.
13. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
14. Podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a doprovází občana Evropské unie na území nebo následuje*

občana Evropské unie, který na území pobývá, je povinen požádat ministerstvo o vydání povolení k přechodnému pobytu, pokud hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce.

15. Podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.*
16. Podle § 87f odst. 4 zákona o pobytu cizinců *ministerstvo v rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie stanoví lhůtu k vycestování z území; rodinný příslušník občana Evropské unie je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat.*
17. K obecným námitkám žalobce ohledně porušení jednotlivých ustanovení právních předpisů soud uvádí, že tyto jako důvodné neposoudil. Napadené rozhodnutí bylo žalovaným řádně odůvodněno, byly zohledněny všechny relevantní skutečnosti zjištěné v průběhu správního řízení. Pro kladné vyřízení žádosti bylo podstatné nejen splnění podmínek pro vydání požadovaného typu pobytového oprávnění, ale i další zjištění, zejména dřívější trestná činnost žalobce. Nejde pouze o to, zda dotýčný splňuje podmínky pro vydání oprávnění, ale též o zkoumání existence důvodů, které vylučují vyhovění žádosti, které byly právě v případě žalobce zjištěny v podobě možného nebezpečí narušení veřejného pořádku.
18. Žalovaným bylo v odůvodnění konkrétně poukázáno na celou řadu skutečností. Žalovaný přihlédl k opisu z evidence Rejstříku trestů České republiky žalobce, jež ke dni 20. 12. 2024 obsahoval následující údaje : 1.) X 2.) X. Peněžitý trest byl ke dni 30. 1. 2025 zaplacen. Ověřením ze dne 30. 6. 2025 bylo zjištěno, že ve výpise z evidence Rejstříku trestů nadále figuruje pouze záznam uvedený pod bodem 2. Žalovaný si vyžádal také příslušná soudní rozhodnutí (trestní příkazy), aby zjistil podrobnosti o páchané trestné činnosti.
19. Následně se žalovaný zabýval pojmem „veřejný pořádek“ a „závažné narušení veřejného pořádku“. K tomu mj. shledal, že pojem „veřejný pořádek“ nebo „závažné narušení veřejného pořádku“ je neurčitým právním pojmem, jehož obsah je třeba vymezit s ohledem na kontext, ve kterém je v rámci zákona o pobytu cizinců použit. Žalovaný doplnil, že daný pojem byl vymezen judikaturou soudů (usnesení NSS ze dne 26. 7. 2011, č.j. 3 As 4/2010 - 151, rozsudek NSS č. j. 5 As 73/2011-149, rozsudek NSS č. j. 7 As 112/2011 - 65 a 9 As 71/2010 - 112). Dále žalovaný zmínil, že úvaha o tom, zda rodinný příslušník občana EU představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, sestává z posouzení řady skutečností - aspektů dosavadního jednání dotýčného, které jsou určující pro závěr, zda je důvodné domnívat se, že tento cizinec stále představuje důvodné nebezpečí veřejnému pořádku, a proto je nutné nevyhovět jeho žádosti. Žalovaný poukázal na Směrnici č. 2004/38/ES, která v čl. 27 v souvislosti s výhradou veřejného pořádku hovoří o tom, že odepření práv podle směrnice musí být založeno na osobním chování dotýčného jednotlivce a musí představovat aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Podle téhož ustanovení směrnice předchází odsouzení pro trestný čin samo o sobě k zamítnutí pobytové žádosti neodůvodňuje, nicméně jednání rodinného příslušníka občana EU, které naplňuje znaky trestného činu, může mít celou škálu podob a zejména může nabývat různé společenské nebezpečnosti. Je rozdíl, zda se dotýčný dopustí trestné činnosti úmyslně či neúmyslně, a dále např. zda se jí dopustí opakovaně. K tomu žalovaný dále zmínil usnesení NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151 a rozsudek téhož soudu ze dne 28. 6. 2012, č. j. 7 As 15/2012 - 33 a ze dne 6. 2. 2013, č.j. 1 As 175/2012 - 34.

20. Žalovaný se dále zaobíral posouzením skutkových okolností věci žalobce. Konstatoval, že žalobce zde byl odsouzen v roce 2024 dvakrát, jednání se v obou případech dopouštěl úmyslně. Trestné činy byly spáchány téhož dne (25. 6. 2023), přičemž žalobce za ně byl odsouzen ve dvou samostatných soudních řízeních, a to v odlišných dnech. Ačkoliv dle žalovaného nejde o recidivu v pravém slova smyslu, závažnost spáchaných trestných činů a uložené tresty poukazují na sklony žalobce k protiprávnímu jednání. Zůstává otázkou, zda se v budoucnu dokáže obdobného jednání zdržet. Žalobci byl uložen podmíněný trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců. Ke dni vydání rozhodnutí byl ve zkušební době – trvání do 22. 7. 2025. Žalovaný uvedl, že má za to, že je aktuálně dána existence nebezpečí narušení veřejného pořádku ze strany žalobce, a to nejen s ohledem na délku zkušební doby. Žalovaný poukázal na kriminální minulost žalobce, kterou dle žalovaného zásadně zpochybnil svou důvěryhodnost. Je tedy spravedlivé po něm vyžadovat významnou míru ujištění, že podobné jednání u něho do budoucna již nehrozí. Doba, po kterou by obecně měl cizinec žít řádně, je podle žalovaného různá. V případě žalobce je dle žalovaného třeba požadovat dobu minimálně shodnou s tou, která dělí jeho předchozí prokázaná provinění. U žalobce šlo o opakované narušení veřejného pořádku. Jeho jednání nabylo opakovaně takové společenské nebezpečnosti, že byla naplněna skutková podstata trestného činu. Žalovaný se zabýval rovněž charakterem trestné činnosti. K tomu uvedl: *„Přechin poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku je systematicky zařazen mezi trestné činy proti majetku, přičemž chrání vlastnické právo jako jednu ze základních právních hodnot. Žadatel se tohoto přechinu dopustil tím, že v nočních hodinách úmyslně poškodil zaparkované vozidlo vyrytím nápisu do přední kapoty, čímž způsobil škodu ve výši 12 460 Kč. Způsob provedení činu i jeho motivace svědčí o svévolném a vědomém zásahu do majetkové sféry jiné osob y. Přechin omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1 trestního zákoníku patří mezi trestné činy proti svobodě. V daném případě žadatel z osobních pohnutek sledoval poškozenou, následně jí fyzicky zabránil v odchodu, nutil ji k nastoupení do vozidla, odňal jí osobní věci a několik hodin ji proti její vůli převážel po Praze. Popsané jednání představuje závažné narušení základního práva na osobní svobodu a důstojnost člověka. Oba trestné činy vykazují znaky úmyslného, bezohledného a společensky nebezpečného jednání, které je v přímém rozporu se zásadami občanského soužití, právní jistoty a respektu k právům jiných osob.“*
21. Za účelem ověření plnění podmínek zkušební doby byl žalobce předvolán k výslechu. Na základě výpovědi si žalovaný vyžádal výpis z evidenční karty řidiče, vydaný Magistrátem hlavního města Prahy dne 22. 5. 2025, ze kterého bylo zjištěno, že žalobce nebyl držitelem platného řidičského oprávnění pro žádnou skupinu motorových vozidel. Současně bylo zjištěno, že pozbyl právo k řízení motorových vozidel na území ČR na dobu jednoho roku, a to v období od 30. 3. 2025 do 30. 3. 2026. Dále bylo zjištěno, že aktuální stav bodového hodnocení řidiče činí 0 bodů. Na základě těchto zjištění nebylo dle žalovaného možné dospět k závěru, že by žalobce vedl ve zkušební době řádný život. K tomu žalovaný dále dodal, že z evidence vyplývá, že žalobce má čtyři záznamy o spáchaných přestupcích podle zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Jednalo se zejména o opakované překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci a další závažná porušení pravidel silničního provozu – ze dne 13. 10. 2023, 9. 12. 2023, 23. 8. 2024 a 30. 3. 2025.
22. Žalovaný hodnotil jako závažné porušení právních předpisů opakované páchaní dopravních přestupků a následné pozbytí práva k řízení motorových vozidel, kdy žalobce pak také bez oprávnění pracoval jako řidič taxislužby, jak sám sdělil při výslechu dne 13. 5. 2025. v opačném případě by při výslechu sdělil nepravdivou informaci. Dle žalovaného lze

předpokládat, že se žalobce mohl dopustit rovněž maření výkonu úředního rozhodnutí dle § 337 zákona trestního zákoníku.

23. Žalovaný shrnul, že bylo prokázáno, že byl žalobce odsouzen za spáchání dvou trestných činů, kdy ke dni vydání rozhodnutí se nacházel ve zkušební době. Dále bylo zjištěno, že žalobce rovněž opakovaně páchal dopravní přestupky, což vedlo k uložení trestu a následně k odebrání řidičského oprávnění. Hrozba narušení veřejného pořádku tak vyplývá z osobního jednání žalobce, kdy trestné činnosti se dopustil úmyslně. Je zde důvodné podezření, že by se mohl obdobně závažného jednání dopustit i do budoucna. Trestná činnost nebyla jednorázovým excesem. Jsou zde důvodné pochybnosti o tom, že v průběhu zkušební doby vedl žalobce řádný život a naplňoval podmínky vyplývající z rozhodnutí o uložení trestu, neboť pravděpodobně vykonával další nelegální činnost. Z okolností spáchaných skutků je zřejmé, že jednání žalobce vykazuje znaky impulzivity, agresivity a nerespektování práv jiných osob, včetně fyzické integrity a vlastnického práva. V rámci uložení trestu mu bylo rovněž stanoveno omezení, aby se ve zkušební době zdržel jakéhokoli nevyžádaného kontaktování poškozené. V případě žalobce prozatím nedošlo ve významné míře k ujištění, že již závadové chování nehrozí. Žalovaný tak dospěl k závěru, že žalobce i nadále představuje nebezpečí veřejnému pořádku, a existuje důvod pro nevyhovění žádosti, a sice důvod uvedený v § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců.
24. Z výše uvedeného je patrné, že žalovaný vzal v úvahu kritéria, která plynou z výše citované judikatury, tj. *a) zákonem stanovený a uložený trest, b) míru zapojení do trestné činnosti, c) rozsah škody a d) tendenci jednotlivce k opakování trestné činnosti.* Žalovaný posoudil závažnost žalobcem páchané trestné činnosti, zohlednil fakt, že šlo ve všech případech o činnost úmyslnou a vědomou, posoudil možnost tendence jejího dalšího opakování. K tomu poukázal také na to, že se žalobce kromě trestné činnosti dopustil i dopravních přestupků, kdy dle svého sdělení zároveň vykonával práci taxikáře, ač k tomu neměl žádné oprávnění, a naopak mu byl za zmíněné přestupky uložen zákaz řízení. Toto žalovaný zasadil do kontextu toho, že žalobce se v příslušné době nacházel ve zkušební době (do 22. 7. 2025), ve které byl stále i ke dni vydání napadeného rozhodnutí, kdy žalovaný dospěl k závěru, že žalobce v této době nevedl řádný život, jestliže se dopustil uvedených protiprávních jednání.
25. V dané věci je rozhodné posouzení protiprávního jednání žalobce optikou ohrožení veřejného pořádku. Žalobce byl odsouzen dvěma trestními příkazy za jednání spáchané téhož dne vůči shodné osobě, a to za spáchání úmyslných přečinů omezování osobní svobody a poškození cizí věci, které souvisely se sporem žalobce a majitelky vozidla o vozidlo. Poškození vozidla vyrytím nápisu soud nepovažuje v řízení o pobytu samo o sobě za relevantní, ale v případě omezování osobní svobody jde o překročení míry akceptace reakce na případné nepoctivé jednání majitelky vozidla (v trestním řízení poškozené). Soud po stránce lidské umí z části pochopit zkratkovitou reakci žalobce, avšak shodně musí žalobce „pochopit“, že za takové jednání ponese následky nejen v rovině trestněprávní. Není akceptovatelné, aby soukromoprávní spory a k tomu vůči osobě zjevně fyziologicky proti žalobci disproportionální byly řešeny formou nátlakového únosu, kdy je druhá osoba proti své vůli umístěna do vozidla žalobce, aby s ním je nucena trávit několik hodin. Dle trestního příkazu sp. zn. X měl žalobce říci svědkovi, který mu chtěl zabránit v jeho počínání, že mu je „policie u zadku, má tam známé a jeho záležitosti vyřeší“. Žalobce zjevně nehodlá

respektovat právní a společenské poměry v ČR, které vycházejí z respektu k právům ostatních a také ke státní moci.

26. Soudu není zřejmé, proč žalobci za přečiny spáchané v tentýž den a ve vzájemné souvislosti nebyl uložen jeden úhrnný trest jedním rozhodnutím ve společném řízení. Pro posouzení předmětné věci má soud za to, že žalobce sice spáchal dva přečiny v souběhu, proto není nijak k tíži žalobce, že byl odsouzen dvakrát. Soud na žalobce v řízení o pobytu nahlíží, jako by byl odsouzen pouze „jednou“, nikoli „opakovaně“, jak uvedl žalovaný.
27. K hodnocení trestné činnosti lze poukázat na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Azs 240/2023 – 32 ze dne 19. 1. 2024: *„Nejvyšší správní soud v tomto ohledu předepisuje, že ze znění čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice i z příslušné judikatury SDEU vyplývá, že „[o]patření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotčené osoby“. Pojem „veřejný pořádek“ předpokládá v každém případě kromě samotného narušení společenského pořádku, které představují všechna porušení práva (včetně trestního odsouzení), existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti (rozsudek SDEU ze dne 28. 10. 1975 ve věci C-36/75 Rutili, bod 28; či rozsudek SDEU ze dne 29. 4. 2004 ve spojených věcech C-482/01 a C-493/01 Orfanopoulos a Oliveri, bod 66). Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku mohou být odůvodněná jen tehdy, jsou-li založena výlučně na osobním chování dotčené osoby (rozsudek SDEU ze dne 13. 9. 2016 ve věci C-165/14 Rendón Marín, bod 59). Osobní chování představující skutečné a aktuální ohrožení některého ze základních zájmů společnosti nebo hostitelského členského státu zásadně znamená, že se u dotčeného jednotlivce může předpokládat, že se bude protiprávně chovat i v budoucnu (rozsudky SDEU ze dne 22. 5. 2012 ve věci C-348/09 P. I., bod 30, či ze dne 13. 7. 2017 ve věci C-193/16 E., bod 23). Lze dodat, že ustanovením § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců s ohledem na jeho nesoulad s pobytovou směrnicí již zabýval i Ústavní soud v nálezu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20, N 233/103 SbNU 372. Dospěl k závěru, že s ohledem na povinnost eurokonformního výkladu správní orgány při uplatňování pobytové směrnice a zkoumání existence skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti nemohou vycházet pouze ze skutečnosti, že jednotlivce byl v minulosti odsouzen pro spáchaný trestný čin. Musí také vzít v úvahu další aspekty, a to zejména zákonem stanovený a uložený trest, míru zapojení do trestné činnosti, rozsah škody a tendenci jednotlivce k opakování trestné činnosti (jak vyplývá také z rozsudku SDEU ze dne 23. 11. 2010 ve věci C-145/09 Tsakouridis). Ústavní soud v daném případě zrušil rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, ovšem ne kvůli tomu, že si zvolil cestu nepřímého účinku pobytové směrnice a snažil se vyložit § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců eurokonformním způsobem. Naopak důvodem bylo to, že tento deklarovaný postup nebyl reálně naplněn, neboť kritéria pro zrušení pobytového oprávnění předpokládaná čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice (a na něj navazující judikatury) nebyla ve skutečnosti hodnocena... (...) Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem krajského soudu, že byť žalovaný explicitně v napadeném rozhodnutí nezmínil konkrétně čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice, z napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že se při posuzování celé věci neomezil na pouhé jazykové znění § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný a potažmo i krajský soud vzali ohled na všechna kritéria, která plynou z výše citované judikatury, tedy a) zákonem stanovený a uložený trest, b) míru zapojení do trestné činnosti, c) rozsah škody a d) tendenci jednotlivce k opakování trestné činnosti.“*
28. Soud má za to, že aniž by žalobcem páchanou trestnou činnost jakkoli bagatelizoval, nelze ji, co do závažnosti srovnat např. s trestnou činností v oblasti prodeje a výroby drog. Žalobce

se dopustil „pouze“ dvou trestných činů ve věcné i časové souslednosti. Zároveň je však nutné přihlídnout tomu, že se nejednalo o ojedinělý projev neakceptace právního řádu, ale že žalobce páchal dále dopravní přestupky. Žalovaný příhodně poukázal na to, že žalobce v době, kdy měl uložen zákaz řízení, dle svého sdělení pracoval jako taxikář, tedy neváhal dále porušovat právní předpisy ani v tomto ohledu. Výkon této činnosti neměl řádně ošetřen ani z hlediska pracovněprávního, případně veřejnoprávního. Soud má proto shodně s žalovaným za to, že žalobce v důsledku souhrnu výše uvedeného protiprávního jednání povahy trestněprávní i přestupkové představuje nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu zákona o pobytu cizinců. Není zde záruka, že žalobce do budoucna trestnou činnost páchat nebude, a to tím spíše, jestliže neměl problém se dopouštět i jiných porušení právního řádu v oblasti zaměstnanosti a dopravy.

29. Žalobce v souvislosti se svou trestnou činností též namítl, že peněžitý trest již uhradil. K tomu lze poukázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34, uvedl, že *„ačkoliv bylo odsouzení pro shora uvedený skutek zahlazeno, nebrání to žalovanému v tom, aby totéž jednání hodnotil pro účely řízení o žádosti o povolení trvalého pobytu jako závažné porušení veřejného pořádku. Hypotéza § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců totiž není postavena na tom, že byl cizinec odsouzen pro trestný čin, resp. že má záznam v trestním rejstříku [na rozdíl od § 75 odst. 2 písm. c) ve spojení s § 174 zákona o pobytu cizinců], nýbrž na tom, že se dopustil určitého jednání. Zahlazení odsouzení nenastoluje fikci, že se čin, skutek nestal. Pouze se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen (§ 70 odst. 1 trestního zákona, shodně § 106 trestního zákoníku). Neznamená to však, že by rozhodnutí o zahlazení bylo pro posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného zcela bez významu.“*
30. Žalovaný si byl skutečnosti, že žalobce peněžitý trest uhradil, vědom, nicméně přesto v době vydání rozhodnutí stále platilo, že žalobce byl ve zkušební době, pokud šlo o jeho druhé odsouzení za přečin omezení osobní svobody. Dle soudu i kdyby bylo od přečinu poškození cizí věci zcela odhlédnuto, nic by to na závěru o důvodném nebezpečí nezměnilo, neboť přečin omezení osobní svobody ve spojení s dalším porušením právního řádu (výkon práce bez povolení, řízení vozidla bez řidičského oprávnění), nadto ve zkušební době, prokazuje i tak možné nebezpečí, že žalobce by porušil veřejný pořádek znovu. Soud shodně s žalovaným u žalobce postrádá jakoukoli záruku, že by tomu tak již být nemělo. Páchaná trestná činnost žalobce dle soudu svědčí o jeho tendenci k impulzivnímu jednání nerespektující až ignorující právní řád. Fakt, že se opakovaně dopouštěl dopravních přestupků, dokládá absenci se z protiprávního jednání poučit a dokázat tím úctu k právním předpisům. V neposlední řadě žalobce přesto, že byl ve zkušební době, vykonával také práci taxikáře, aniž by k tomu byl schopen doložit jakékoli doklady, kdy naopak neměl ani oprávnění k řízení. Dle soudu svědčí všechny tyto skutečnosti v souhrnu o tom, že žalobce nevnímá závaznost pravidel právního řádu a z ničeho nelze usoudit, že by měl své jednání již změnit a do budoucna pravidla dodržovat. Proto, jak soud již uvedl, přestože se žalobce nedopustil závažné trestné činnosti, jeho jednání bylo důvodem pro neudělení povolení, neboť převažuje riziko, že by do budoucna opět jednal protiprávně.
31. Soud neshledal důvodnou námitku žalobce, kdy se domníval, že žalovaný nedostatečně zhodnotil dopady rozhodnutí na žalobcův soukromý a rodinný život. V tomto směru nebyla jedinou relevantní skutečností vazba k občanu EU, ale naopak zde byla přítomna celá řada dalších doprovodných zjištění, která v souhrnu nesvědčí o tom, že by dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce měly být nepřiměřené.

32. Žalovaný uvedl, že žalobce se na území České republiky zdržuje od roku 2022, avšak dosud zde nepobývá na základě uděleného pobytového oprávnění. Dne 29. 8. 2022 podal žádost o azyl, ale řízení bylo zastaveno. Dne 11. 4. 2024 podal novou žádost o azyl, řízení bylo opět zastaveno, a to z důvodu zpětvzetí žádosti. Žalovaný konstatoval, že důsledkem vydání napadeného rozhodnutí bude povinnost vycestovat. V rámci správního řízení bylo prokázáno, že žalobce je ženatý se státní občankou České republiky. Žalobce by tedy v případě vycestování již nemohl s manželkou dále pobývat dosavadním způsobem. Žalovaný uvedl, že na základě zjištěných informací a výpovědí obou manželů byly zaznamenány skutečnosti, které vyvolávají pochybnosti ohledně reálného charakteru jejich manželského soužití. Žalobce a jeho manželka se seznámili v červenci 2024 a sňatek byl uzavřen již 31. srpna 2024, což představuje velmi krátkou dobu mezi navázáním vztahu a jeho formalizací. Dle vyjádření žalobce bylo důvodem uzavření manželství umožnění vstupu do intimního vztahu. Žalobce neovládá český jazyk, k otázce vzájemné komunikace uvedl, že on mluví turecky, persky, uzbecky a rusky a manželka velmi dobře rozumí ruštině. Manželka naopak uvedla, že spolu mluví napůl rusky a napůl česky, že jí dobře rozumí česky. Většina jejich komunikace má ale probíhat v ruštině, což může ovlivňovat vzájemné porozumění a sdílení běžných životních záležitostí. V případě nejasností v komunikaci používají překladáč. Manželka žadatele dále uvedla, že vzhledem ke svému zaměstnání průvodkyně často pobývá dlouhodobě v zahraničí a v době své nepřítomnosti na společné adrese žalobce pravidelně nepřetrvává v jejich bytě, ale často pobývá u svého bratra na jiné adrese v Praze. Manželka v tomto bytě dle svého sdělení i sdělení žalobce ještě nebyla. Sdělila také, že je ochotna s žalobcem společně žít v jiné evropské zemi. Manželé společně obývají byt v nájmu, což ve spojení s uvedenými skutečnostmi (zejména s častou nepřítomností žalobce z důvodu pobytu u bratra), nenaznačuje hlubší míru integrace do prostředí ČR a vybudování stabilního zázemí. Dne 13. 5. 2025 žalobce sdělil, že na území České republiky pracuje jako řidič taxislužby na základě pracovní smlouvy. Žalovaný toto tvrzení ověřil dotazem na příslušnou Územní správu sociálního zabezpečení, z odpovědi vyplynulo, že ke dni 26. 5. 2025 žalobce v evidenci nefiguroval. Žalobce tak zřejmě vykonával výdělečnou činnost bez řádného pracovněprávního vztahu, tedy v rozporu s právními předpisy. Výkon dané profese není podmíněn přítomností v ČR, žalobce si může takto vydělávat i v jiných státech. Manželka je samostatně ekonomicky aktivní a má vlastní příjem, přičemž v rámci výpovědi uvedla, že pracuje jako průvodkyně. Nebylo zjištěno, že by byla na žalobci finančně závislá. Každý má svůj vlastní bankovní účet a disponují samostatnými příjmy. Dále žalovaný zmínil, že žalobce sdělil, že zemi původu, tedy v Uzbekistánu, má čtyři děti a bývalou manželku. Se svými dětmi je v kontaktu a přispívá na jejich školní výdaje. Dále uvedl, že v Uzbekistánu vlastní byt, dům a pozemky a že se tam nachází také jeho rodiče. Žalobce tak v Uzbekistánu disponuje dostatečným rodinným a sociálním zázemím. V obecné rovině neexistuje žádná závažná překážka, která by bránila jeho návratu do prostředí domovského státu, což nevyplývalo ani z průběhu azylového řízení. Žalobce je v produktivním věku, jeho zdravotní stav je dobrý, jeho věk není omezujícím kritériem pro získání zaměstnání v zemi jeho původu. Ani sám žalobce žádné prokazatelné informace o nemožnosti vycestování v průběhu správního řízení neuvedl. Nebylo zjištěno, že by se nacházel v tíživé finanční situaci, která by mu a jeho rodině měla znemožňovat pravidelně cestovat mezi Českou republikou a Uzbekistánem. S manželkou se mohou navštěvovat, nebo může jet manželka s žalobcem do Uzbekistánu. Mohou rovněž žít v jiných evropských zemích. Žalobci není do budoucna bráněno, splní-li k tomu podmínky, pobytové oprávnění získat.

33. Žalovaný se tedy v úvodu hodnocení dopadů rozhodnutí zabýval hodnocením vazeb žalobce na pozadí jeho pobytové situace, ke které zmínil, že žalobce na území dosud nepobýval z titulu nějakého pobytového oprávnění, ale jako žadatel o mezinárodní ochranu. K tomu soud dodává, že žalovaný k tomu adekvátně doplnil, že první azylové řízení bylo zastaveno z důvodu dle § 25 písm. d) zákona o azylu, tedy nedostatečné spolupráce žadatele, druhé pak proto, že vzal žádost zpět, tedy dle § 25 písm. a) téhož zákona. Soud však ještě dodává, že žalobce při výsledku uvedl, že prvotně přicestoval v roce 2022 na podnikatelské vízum, v srpnu téhož roku nicméně již v ČR požádal o azyl.
34. Co se týče soukromých a rodinných vazeb žalobce, je nejzásadnější rodinná vazba žalobce k manželce, která je českou státní příslušnicí. K tomuto vztahu žalovaný poukázal na související zjištění, kdy konkrétně uvedl, že před uzavřením sňatku se manželé znali pouze krátce – necelé dva měsíce, manželka žalobce pracuje jako průvodkyně a pobývá tak často mimo ČR. Žalovaný také zmínil, že každý z manželů má v důsledku exekuce manželky vlastní bankovní účet, kdy v této souvislosti konstatoval, že manželé na sobě nejsou zásadněji finančně závislí, k čemu doplnil, že manželka naopak často pobývá mimo ČR. Dle žalovaného je rovněž relevantní fakt, že žalobce uzavřel manželství v době, kdy si musel být vědom jak své pobytové situace, ale i jejich dalších možných negativních vyhlídek v souvislosti s páchanou trestnou činností. Žalovaný proto uvedl, že pokud se žalobce se rozhodl uzavřít manželství i za tohoto pobytového stavu, musí nyní nést negativní důsledky. V neposlední řadě žalovaný zmínil, že žalobce má v Uzbekistánu své potomky, žije tam rovněž jeho bývalá manželka a rodiče a má tam také majetek.
35. Ohledně manželství žalobce soud k výše uvedeným konstatováním žalovaného uvádí, že se s těmito závěry plně ztotožňuje a dále dodává, že žalobce v žalobě uvedl, že se s manželkou vzhledem k věku pokoušejí o potomka. Dané sice je s tímto odůvodněním pochopitelné, nicméně opět platí, že žalobce si musí být vědom své pobytové situace, která není ani nadále rozhodně vyřešená natolik, aby žalobci umožňovala další pobyt v ČR, proto tyto plány nelze zohlednit ve prospěch žalobce ve vztahu k povolení k pobytu. Soud se pak ztotožňuje i s dalším hodnocením situace žalobce provedené žalovaným. Soud konkrétně považuje za relevantní fakt, že trvání sňatku je poměrně krátké, manželé se seznámili dle svého sdělení v červenci 2024 a sňatek uzavřeli na konci srpna téhož roku. Žalobce pak sňatek uzavřel již v době, kdy páchal trestnou činnost a jeho další pobyt v ČR tak byl značně nejistý. Relevantní je i fakt, že manželka žalobce na něm není nijak zásadně závislá, jestliže naopak v souvislosti s výkonem své profese opakovaně cestuje do zahraničí. Ostatně manželka žalobce naopak v rámci správního řízení sdělila, že by z její strany bylo řešení i to, že by s žalobcem žila v jiné zemi, případně mohou cestovat i společně s manželkou. Provedenou pobytovou kontrolou byl sice potvrzen pobyt žalobce na adrese manželky, kde společně platí nájem, ale bylo také jisté, že tam žalobce pouze občasně přespává, když je doma i manželka, neboť jeho manželka má v bytě 5 koček a jako taxikář by se nemohl v takovém prostředí dle svého sdělení patřičně vyspat a o zvířata se sám starat, proto žalobce shodně s manželkou také uvedl, že bydlí zároveň u svého bratra v Praze 9. Žalovanému ostatně prvotně předložil nájemní smlouvu právě k adrese v Praze 9. I z toho lze tedy usuzovat, že kontakt manželů není nepřetržitý, čemuž odpovídá i sdělení manželky o jejích častých cestách do zahraničí. K žalovaným zmíněné finanční nezávislosti manželů soud doplňuje, že manželka ve správním řízení mj. uvedla, že společný bankovní účet nemají z důvodu jejich exekucí, zároveň uvedla, že je dlouhodobě zvyklá na nezávislost. Nájem platí společně, žalobce pracuje jako taxikář, ona jako průvodkyně si vydělá přibližně 60 000 Kč měsíčně, ale

záleží na konkrétním měsíci, jde o sezónní práci. Soud považuje toto vyjádření za věrohodné, kdy se zároveň shoduje s žalovaným v tom, že z ničeho neplyne, že by na sobě manželé byli finančně závislí. Vzájemná závislost zde nebyla zjištěna ani v jiném relevantním ohledu, nebyl zjištěn např. špatný zdravotní stav ani jednoho z manželů. Soud nicméně dodává, že vzhledem k absenci pobytového oprávnění žalobce se možná závislost na manželce nabízí do budoucna, neboť žalobce nesdělil, že by měl v ČR disponovat takovými finančními zdroji, aby byl schopen svůj pobyt a život v ČR nadále financovat i bez výkonu práce, kdy dříve pracoval jako taxikář (přes zákaz řízení a bez oprávnění). Poukázal sice na své majetkové zajištění v zemi původu, ale toto bez dalšího neprokazuje schopnost hrazení nákladů pobytu v ČR, fakt, že zde žalobce pracoval, naopak odpovídá potřebě vydělávat zde finanční prostředky, žalobce neobjasnil, jakým způsobem by jinak své běžné výdaje zde hradil. Sám k tomu sdělil, že on je muž a má tak vydělávat peníze, má za to, že když uzavřel pracovní smlouvu, je oprávněn pracovat. Má pracovní smlouvu, protože na současné vízum nemůže vyřídít živnostenský list. Co se týče komunikace manželů, soud pouze dodává, že žalobce při výsledku shodně s manželkou uvedl, že se obvykle domluví rusky a česky, což jsou jazyky, kterými jsou schopni oba hovořit, někdy pouze využijí překladáč. Dle soudu pak nelze opomenout ani skutečnost, že žalobce má ve vlasti majetek a zbytek rodiny, zejména své děti, které má s bývalou manželkou. K tomuto soud poznamenává, že žalobce v jednom z pohovorů sdělil, že mají být s manželkou rozvedeni od roku 2019, čtvrtý syn se nicméně narodil v listopadu 2020, tedy žalobce zřejmě neměl postaveny na jisto ani okolnosti svých rodinných vazeb ve vlasti. Ve světle těchto skutečností nelze tvrzenou vazbu žalobce na ČR – manželský vztah, vyhodnotit jako důvod, proč by nebylo možné žalobci pobytové oprávnění neudělit. Soud ještě dodává, že relevantní je i fakt, že žalobce se zjevně pokouší o zajištění pobytového oprávnění v ČR za každou cenu, neboť opakovaně podal žádost o mezinárodní ochranu, kdy takový postup sice cizinci nelze obecně bez dalšího vytýkat, ale žalobce zároveň svůj případ okomentoval tak, že když mu nebude pobytové oprávnění uděleno, požádá znovu o azyl, kdy toto sdělil v době, kdy si musel již být vědom zastavení obou jeho azylových řízení, kdy u jednoho vzal žádost sám zpět. Namítanou nedostatečnost zhodnocení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce soud v tomto ohledu neshledal. Lze mít za to, že žalovaný manželství žalobce jako takové nezpochybnil, avšak nenalezl v jeho obsahu natolik intenzivní prvky, které by byly způsobitelné popřít protiprávní jednání žalobce. Soud považuje určité odchylky od běžné představy o manželství za žalobcem vysvětlené (krátký vztah, oddělené bydlení; oddělené účty manželů soud nepovažuje za neobvyklé), avšak shodně jako žalovaný v takovém manželství nespatřuje překážku pro neudělení povolení k pobytu žalobce, jakkoli může vést k změně pobytu obou manželů nebo k rozdílnému pobytu manželů.

36. Na základě výše uvedeného soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
37. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Žalovanému náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 27.10. 2025

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce